

TEREZA SMETANOVÁ
PROTOŽE
NEEXISTUJEŠ

PROTOŽE
NEEXISTUJEŠ

Tereza Smetanová

Rukou si projede ve vlasech, navlhčí si rty.

Stisknu pauzu. Tady ten pohled. To je přesně ono! Podíval se na mne.

Zrovna v tuhle chvíli. Škobrtne mu hlas. Ostatní to neslyší, ale já ano.

Je nervózní. Leskne se mu čelo. Snaží se nedívat se mým směrem. Vypadává z role.

Nikdo si toho nevšímá, ale já ano. Je totálně vyvedený z míry.

Tady třeba. Jedenáctá vteřina třiapadesáté minuty. Tady jasně slyší můj smích a rudne.

Zase si prohrábne vlasy.

Je těžké o mne nezavadit očima, sedím v první řadě uprostřed, celá v červeném.

Četla jsem, že má červenou rád. Teda, stálo tam přesně: *červená mě inspiruje*.

K čemu už nezodpověděl. Redaktor jen kurzívou poznamenal: *úsměv*.

Za chvíli přijde konec. Zavře oči a ukloní se.

Vstávám a tleskám, jako jediná v řadě. Opona se zatahuje.

Chci ho vytleskat zpátky, jenže lidi se zvedají a po houfech odcházejí.

Nahrávka je u konce.

Volím *přehrát znovu* a zabalím se do deky. Zavírám oči.

Jeho hlas vám lehce přejíždí po krku. Lehce a vlhce. Pomalu.

Jeho měkký tón je jemná vůně, kterou mu dýcháte z vlasů, když pokračuje níž.

Odříkávám text nazpaměť a ruka mi samovolně sjíždí mezi stehna.

Nemocná, nakažená, zkažená. Berte si to, jak chcete. Mně je to jedno. Klidně na to i umřu.

On mě viděl. Ví, kdo jsem.

Číslo 737 636 337. Pravidelná noční esemeska. Pravidelná ranní esemeska.

Adresa milujite@email.cz. Dopisy.

Adresa cervena@yahoo.com. Básně.

Adresa potrva@atlas.cz. Fantazie.

Píšu: *Jane...*

Děti kolem mne trhají kytky na věnec.

-*Víc, říkám jim.*

Mažu. Píšu: *Lásko!*

Jak se asi cítí kytky, když ji někdo utrhne a postaví do vázy? Myslíš, že vůbec ještě něco cítí? Nebo už je dávno mrtvá, protože si ji chtěl jenom pro sebe? Doufáš, že jí k životu stačí voda a ani tě nenapadne, že jsi vlastně kytkovrah a zároveň funebrák.

U nohou se mi množí sesychající pampelišky. Říkám, že je to *-pořád ještě málo.*

Viš, co je na té kytce úžasné, Jane? Že umí být krásná i po smrti. A když ji včas vyjmeš z vázy a pověsisš za stonek květem dolů, dokážeš ji zachránit před úplným rozkladem.

Pletu věnec a Katka mě upřeně pozoruje. Těší se, že si bude hrát na vílu. Proplétám k sobě bezvládné stonky a pošlu ji, ať si oblékne ty žluté šaty: *-pak budeš opravdová víla*. Moc bych jí přála, aby v nich stihla být šťastná, než jí budou malé.

Kéž by se to nikdy nestalo.

Píšu: Často jsem si přála být tou utrženou. Rychlá a vznešená smrt, nemyslíš? Přála jsem alespoň znecitlivět. Přestat vnímat. Přestat chtít. Přestat doufat. Ale potkala jsem tebe a s tebou přišla naděje, že ještě není konec.

Kateřina vypadá jako anděl, jemné lokýnky jí lemují rozesmátou tvář. Točí se přede mnou dokola, abych si ji prohlédla. Vhání mi slzy do očí. To její odevzdané odhodlání být pohádkovou vílou. Nic jí nepříjde nemožné. Za vším je kouzlo nebo zázrak.

Je teprve na začátku.

Pokládám jí na hlavu věnec a pouštím je s Matouškem do parku.

Zpod laptopu vytáhnu Janovu fotku.

Kurzor osamoceně a s dokonalou pravidelností problikává na začátku nového řádku. Najednou mi každé slovo přijde jako upachtěná

hromádka písmem bez významu. Bez šance přenést cit z jedné emailové schránky do druhé. Od jedněch očí k druhým.

Musím ho slyšet. Ne ze sluchátek, ne při přednesu básně či divadelní hry. Chci slyšet něco, co neznám, něco skutečného jako třeba jeho—*prosím?*—.

Sahám po telefonu. Poprvé mu neposílám zprávu. Vytáčím jeho číslo.

Jsou to dva dny, co si mě všimnul v hledišti. Už ví, že kdo jsem.

Ta s unavenýma očima a rozkousanými rty, se kterou se 25. července zapovídal v knihovně na Mariánském náměstí, když jí z náruče vypadla Ferlinghettiho sbírka *Skrytých významů věcí*.

Ta, která o něm den předtím četla v novinách: **MLADÝ TALENT JAN FARNÝ EXCELOVAL NA SHAKESPEAROVÝCH SLAVNOSTECH.**

Náhoda nebo skrytý význam věcí? Tipněte si, já mám jasno. Bé je správně.

Skloní se a sbírku zvedne. Poznávám ho okamžitě. Jenom mě překvapuje, že má tak pronikavě modré oči. Že je někdo takové vůbec může mít. Přečte si název a usměje se.

-Dávejte si na to bacha, psal to na elesdý.

-Já vim. Třeba fakt na něco přišel...

Vracím se z knihovny domů a okamžitě z novin vystřihuju jeho fotku.

Volání padá do hlasové schránky: *-pravděpodobně u sebe nemám mobil, nechte mi, prosím, vzkaz.*

Slunce mi praží do zad, ale na rukách mám husí kůže. Z parku je slyšet Katčin pláč. Někdo jí sebral věneček. V telefonu se ozve pípnutí, chvíli mlčím a pak řeknu: *chybiš mi.*

A kurzor neustále bliká.

Píšu: *Naděje, že jsem tě nepropásla. Protože není jenom tak, že jakmile tě vidím, všechno kolem zesvětlá. Jak bys to mohl vysvětlit jinak než jako lásku?!*

Mažu lásku a píšu: *osud?!*

Jako když utrhneš kytku, usušíš ji a pak ji máš celé roky ve váze. Co když žila jenom kvůli tomu? A zjistila to v momentě, kdys ji trhal? Právě proto dokáže vydržet ještě několik dní jenom ve vodě. Třeba ty pampelišky, ze kterých jsem dneska upletla dceři věneček. Věřila, že díky tomu věnci bude vílou. A víš co? Opravdu byla.

Tvoje Ágnes.

Víla si sedá vedle mne. Už nepláče. Smutně kouká před sebe.
V obličeji má první velké zklamání.

**Viděla jsem tě přecházet na červenou. Viděla jsem tě v krámku
s květinami.**

Ve výloze kavárny. Ve frontě na pokladnu. V šatně atria.

Ani jednou jsi to nebyl ty.

Ani jednou, Jane.

Přesto jsem schopná vidět tě všude.

V prstech klavíristky, která se obtěžkala černými šaty a notami
Rachmaninových múz.

Ve vrásčitém obličeji muže, sedícího nehnutě vedle mne, který přivírá
oči a znovu prochází svůj život, jen co mu paměť dovolí.

Také zavírám oči a za klavírního doprovodu vcházím do oddací síně.

Míjím přející úsměvy, dojatý výraz své matky, míjím ten posvátný rozruch nad úřední láskou, procházím síní s pohledem upřeným na tvá záda. Nechci propásnout moment, kdy se na mne otočíš, abys viděl, jak moc stojím o to stát se tvou ženou. Jak nemůžu ztišit ani jednu ze svých tužeb po každém centimetru tvého těla, po každém milimetru tvé duše.

Vím, že to nejsi ty, ale dokud sedím na klavírním koncertu, mohu doufat, že skutečnost je taková, jakou ji kdysi, když plnil notový zápis, stvořil nesmrtelný Rachmaninov.

Otáčíš se. Svět dostává svůj smysl. Barvu tvých očí. Vážnost tvého pohledu. Netrpělivost tvého srdce.

Říká se, že štěstí poznáte až zpětně, ale já jsem šťastná teď. Dokonale, jednolitě šťastná.

Říká se, že pocit štěstí je velmi krátká záležitost. Je to tak.

Proto ten moment, kdy se na sebe díváme ve svatební síní, muž a žena, kteří se stihli potkat a milovat, ona lapená v jeho modrém pohledu, on s myšlenkou na její rty, jež s ním poputují životem, snad tak dlouho, až i ony povolí síti vrásek, aby je olemovaly stářím, proto ten moment pod víčky pevně svírám, procházím jím ze všech stran jako letitý kameraman nejpůsobivější část filmu, snažím se ho zadržet, jak jen to

jde, protože vím, že taková pasáž může trvat jen pár vteřin, zpropadeně krátkých vteřin a ty se změníš.

Změníš v realitu, v laskavost, ale obyčejnost Pavlovi tváře, v jeho ano, v moje ano, v křeč prvního manželského polibku, svatební cestu, kdy jsem chtěla sedět na pláži a pozorovat vlny, zatímco on... zatímco on měl naplánovaný výlet do romantické restaurace a následně do ještě romantičtější ložnice.

Koncert skončil. Ty jsi skončil.

-Půjdem?

Ty víš, že se mi nechce. Ale pozdě mu to říkat. Pozdě svému muži říkat cokoli. Všechno by ho ranilo. Všechno by mu vzalo ten moment ve svatební síni, který pro něj stále ještě neskončil. Trvá a potrvá tak dlouho, dokud si nevšimne, že s ním vlastně už dávno nejsem.

Jedno tělo, jedna duše, v dobrém i zlém, ve zdraví i nemoci, v bohatství i chudobě. V lásce i nelásce. ANO.

Šlo tenkrát říct *možná? Možná chci?*

Šlo tehdy říct *nevím? Nevím, jestli se z toho jednou neposeru?*

Šlo tehdy říct *nevím, jestli si tě neberu proto, že seš první, kdo mě má rád?*
Co když...

-Smím pozvat svou krásnou ženu na skleničku?

Usměju se. Na některé otázky se *NE* prostě odpovědět nedá.

Procházíme večerními ulicemi, míváme desítky nám podobných párů, propletených do sebe s nadějí, že dva znamená víc než jeden, jdeme po Jiráskově mostu a stejně jako spousta dalších i my se zastavíme, abychom se vzali kolem pasu a pozorovali zvolna protékající Vltavu s myšlenkou, že nějak takhle plyne i náš společný život.

Šlo tehdy v síni plné vašich i těch budoucích příbuzných a známých, šlo tehdy v těch překrásných sněhobílých šatech značících čistotu vašeho rozhodnutí říct, *co když nakonec přijde někdo jako Jan*, který mě přímo bytostně uchvátí jediným krátkým setkáním?

Jan, který ve mně musel být dávno předtím, než se objevil?

Nespíš. A kdykoli se v noci probudím, rychle zavíráš oči.

-Nikdy bych se tě nedotkl, kdybys nechtěla. To moc dobře víš.

Jde o to, jestli`s vůbec kdy chtěla.

Prý po tom brečí spousta ženských, jenže tys kolikrát brečela při tom.

-Promiň...

-Třeba se ti hnusím.

-Třeba.

Dokážeš být tvrdá, Ágnes. Jako bys tím vyvažovala něžnost svého vzezření.

Přirozenou, nezničitelnou něhu.

Když jsem tě poprvé spatřil... když jsi mi pomalými kroky v jehlových podpatcích závrtnou rychlostí vstoupila do života, v modrých šatech, které skrývaly jen tolik, abych hned v první okamžik propadl kouzlu tvého těla, byla jsi nevinná.

Žena s cigaretou a rudou rtěnkou, která měla maskovat dětský úsměv.

Žena s růžovou perletí na tvářích, která neměla propustit vzrušení z neznámého.

Byla jsi nádherná. Nádherně, průzračně čistá. Tohle nikdy ničím nepřekryješ, Ágnes. Je to v tobě a každý, kdo tě potká, je okouzlený právě tím.

Třeba.

Třeba se ti hnusím právě tím, že v tobě stále a vytrvale vidím tu, kterou se tak pečlivě snažíš nebýt.

Když jsi se mnou poprvé strávila noc a já se ráno probudil jako první, ležela vedle mne bytost nezkažená bděním, jemná bytost bez špetky líčidel, s cípem peřiny přitaženým k bradě. Skoro neslyšitelně jsi oddychovala, chtěl jsem si zapamatovat každý rys té andělsky krásné tváře, každý záhyb toho těla rýsujícího se pod mou dekou, které jsem v noci k sobě tisknul tak silně, až to muselo bolet. Možná proto plakala, říkal jsem si.

Možná opravdu proto.

Tenkrát mě vůbec nenapadlo, že bych se ti mohl hnusit. Myslel jsem, že se mnou jsi, protože chceš. Vlastně jsem si to myslel doted'.

-Seš jiná, než si bývala.

Sedíš na posteli a hraješ si s pramínkem vlasů. Omotáváš si ho kolem prstu a pouštíš. A znovu. Jako mne.

Oči se ti lesknou víc, než kdykoli předtím. Víc a jinak. Někdy mívám pocit, že mě vůbec nevnímáš.

-Kolikrát ti nestojím ani za odpověď.

-Sem pořád stejná, Pavle.

Ano. Stejně přitažlivá, stejně neuchopitelná... A možná stejně nepochopitelná.

Zároveň chceš i nechceš. Víš i nevíš. Miluješ i nemiluješ.

Jako malé dítě, které v parku potká velkého psa. Zná ho jen z obrázků a nyní ho má před sebou. Pes stojí a kňourá. Má od svého pána příkaz *čkej*.

Ale dítě svou malou ručičku schovává za záda a pozoruje psa pohledem, jakým se ty teď díváš na mne.

Neví. Poprvé v životě zažívá pocit, kdy něco chce i nechce. Kdy libé dojmy z pejska z obrázku zároveň doprovází obava a nechuť nad jeho uslintanou tlamou.

Pohladit, nepohladit nebo psa nechat odejít a pak se rozplakat, protože jak se pes vzdaluje, všechnen strach mizí a zůstává jen velká odvaha mít rád?

Co, Ágnes?

Necháváš smotaný trs vlasů dopadnout na ramena a svlékáš se z ramínek noční košilky.

Vím, že to nemyslíš upřímně.

Vím, že když tu přede mnou ležíš nahá, přeješ si jen, aby to bylo rychle.

Vím, že mi nabízíš něco, co sama nechceš.

Mohlo by se mi z toho udělat zle. Mohl bych do něčeho kopnout, odejít a prásknout za sebou dveřmi, jenže já ti nedokážu odolat, Ágnes. Nedokážu odolat tvé opálené pleti, lesklým očím i rtům, sladké hrdelní jamce...

Nejde to. Nechtít, když chci. Tak moc.

Možná tak moc, až mi jednou přestane vadit, že mi nepatříš.

Domem se nese znuděné kocouří bubnování do schodů. Nahoru dolů. Sem tam. Občas se zastaví a promňoukne. *A-au*. Vím, co je *a-au* a tak jdu do kuchyně. *A-au* znamená: okamžitě potřebuju otvírák na konzervy.

Otvírák jsem já. Pak také kočičí hajzlbába a velká myš.

Odtrhnu víčko a nandávám Mikešovi do misky. Může se po té páchnoucí směsi ve fialovém dekoru utlouct. *Miluje ji-* Ano, cedulka z rána ještě pořád stojí opřená o nedopité čaje. *Vrátíme se večer. Miluju tě, P.*

Velká myš a špatná matka plus ještě horší manželka. Jsem jako ta konzerva, která vypadá slibně jen do té doby, než ji otevřete. Můj muž se o to dosud ani nepokusil. Neotevřel ji celých pět let. Nemá důvod pronikat do hloubky. Věří obalům.

Cedulku nechávám na stole jenom proto, že je mi žinantní vyhodit ji do koše spolu se zbytky od snídaně.

Zbytky.

Připadám si, jako bych se vkradla do cizího domu a snažila se podle všech těch zbytků uhodnout, kdo v něm bydlí. Kdo mezi těmi neumytými talíři, nepřečtenými novinami, mezi fialovými závěsy, kapajícím kohoutkem, mezi pravidelným odbíjením pendlovek a průvanem z nedovřených oken- kdo mezi tím a těžkým starožitným nábytkem skutečně žije.

Dneska víc než kdy jindy vidím, jak sem nepatřím. Přímo skandálně. Uboze. Směšně nepatřím.

Udělala`s nám krásný domov, Ágnes.

Ano. Pro všechny kromě sebe. Teď nechápu, proč jsem se tolik snažila. Věřila jsem, že se mi to opravdu podaří? Že to jde? Zařídít si krásný domov s krásným životem?

Ani nevíš, co máš! Takovýho chlapa! Co já bych za něj... Radím ti dobře - toho se drž!

Držím, mami, i když bych se nejradši pustila.

Beru ten zatracený vzkaz. Chci ho zmačkat do kuličky a hodit Mikešovi na hraní, ale zůstávám bez hnutí.

V hlavě mi bez varování začalo vysílání nočního filmu:

Jan mě bere kolem pasu: *-Zvládnem to, uvidíš!*

Ale co? Co zvládnem? Nemůžu si vzpomenout.

Má to snad znamenat, že něco nezvládám?

Může to znamenat, že nakonec budu s ním?

Slyším Janův hlas, cítím každý Janův dotyk. Je to možné? Že jsme tak skuteční?

Jdeme spolu po chodníku. Držíme se za ruce. Zastavíme se na přechodu a Jan říká: *-uděláme si KRÁSNEJ den*. A já se usměju.

A probudím. Úsměv zůstal. Jan zmizel.

Je odpoledne a já zjišťuju, že mi nikde není líp než tam, kde nejsem viditelná.

Je odpoledne a já chci Jana.

Jsem sama. Můžu jít kamkoliv. Jenomže to ne vždycky stačí.

Pavlův lístek opřu zpátky o hrnky, otevírám laptop a hlásím se do schránky cervena@yahoo.com.

Mikeš vyběhne ven otevřeným oknem. Ptáci zařvou a rozlétnou se všemi směry.